

vreme. Nekateri so se jezili in to še posebno zategadelj, ker so rajniki oče v svojem življenji tako radi hvalili tudi gerdo in najspornejše vreme. „Kaj bi pač rajniki zdaj rekli k takemu gerdemu vremenu,“ djali so drug drugemu, „ako bi mogli govoriti in bi videli kako sneži na vse pretege? Takega vremena bi pač ne mogli hvaliti.“ — In glej! grôza in strah prešine okrog stoječe, ko vidijo, da se rajniki moj oče začnó gibati, se po konci vsedejo, gledajo z debelimi očmi okrog sebe in rekó: „Vreme je prav!“ — Bili so namreč le na videz mertvi; keré jih je deržal tako, da se niso mogli niti ganiti niti govoriti, pa tudi nobenega drugega znamenja življenja pokazati. Neugodno vreme jih je rešilo gotove in strašne smerti; pri lepem vremenu bili bi gotovo živi pokopani.

Nikdar tedaj ne smómo godernjati čez naredbe božje. Bog že vé, kaj je prav, če tudi mi ne moremo s svojo slabo pametjo berž vsega razumeti.

J. Petermann.

Zdihljeji po domovini.

Si osoda me nemila
Pripeljala v tuji kraj;
Kje je ljuba domovina?
Kdaj prišel bom spet nazaj?

Mične pesmi in premile
Tuge moje ne zvedré,
Skušnje britke, sile hude
Tarejo in sklé sercé.

Pó gorovji, po ravnjavah
Iščem ceste njene sled;
Tuje prašam po daljavah,
Kdaj nazaj, da pridem spet?

Up pa vendar mi ne mine,
Videl enkrat bodem še
Lepe kraje domovine,
Kras in kinč Slovenije!

P. Gros.

T i h a d e ž e l a .

Ali véste, mladi moji bralci in bralke, kako se zove ta deželca po svojem pravem imenu? Ali véste kje leži in koliko ima prebivalcev? Ali vam je znano, kaka je tam zemlja in kake živali se v tej deželici nahajajo? Že vidim, da ne uganete nobenega teh mojih vprašanj. Hočem vam tedaj jaz sam na kratko opisati to deželico in vam nazadnje povedati tudi njeno pravo ime. Pazljivo me tedaj poslušajte!

Majlna in mirna je ta deželca, ležeča pod polnočnim pasom. Z ene strani se naslanja na večer našega življenja; proti vzhodu pa mejí na neko lepšo, srečnejšo, nam neznano deželco. Število njenih prebivalcev, dasiravno že precej veliko, vendar še dan na dan močno narašča. Zemlja te dežele je merzla in trohljiva; večidel se vzdigujejo tam nizki hribei, med katerimi se odpira sim ter tje tudi kaka ozka dolina, ki je ravno zadosti prostorna, da sprejme opešanega in trudnega popotnika v svoje tiho zavetje.

Zrak v tej deželi je hladen, merzli vetrovi pogostoma brijejo, imenujejo se „vzdihljeji.“ Rosa in britke solzé zemljo večkrat namakajo. Verh